

Şule Akşun

BİZİM KURDUN HİKÂYESİ

GENÇ DESTEK: 75
EDEBİYAT: 39

**ŞULE AKŞUN
BİZİM KURDUN HİKÂYESİ**

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Özlem Esmergül

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Sayfa Düzeni: Melike Doğan

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz

Reklam ve Tanıtım: Işıl Ilgıt Şimşek-Selen Çavuşoğlu

Genç Destek: Mart 2023

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-441-885-3

© Genç Destek

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Yıkılmazlar Basım Yay.

Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No. 62/B

Güneşli - İstanbul

Sertifika No. 45464

Tel. (0) 212 630 64 73

Destek Dukkan

Genç Destek, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Şule Akşun

BİZİM KURDUN HİKÂYESİ

genç DESTEK

*“Yalnız yaptıklarımızdan değil,
yapmadıklarımızdan da sorumluyuz.”*

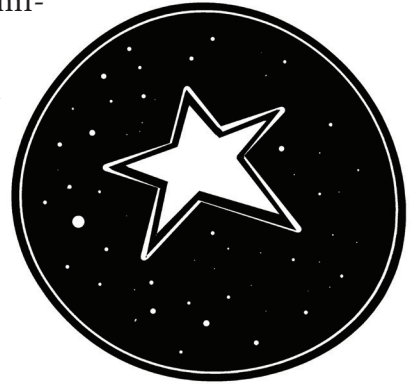
– Molière

Gece, bir yorgan gibi örtmüştü her şeyin üstünü. Tüm şehir uykudaydı. Ay, yemeği fazla kaçırmış bir ayının göbeği gibi kocaman ve gergindi. Elini uzatsan tutacaktım gibi yakındı yeryüzüne. Yan yana sıralanmış küçük, sevimli, rengârenk evlerden mırıltılar ve horultular yayılıyordu sokağa. Baykuşlar ötüyordu arada bir. Bir kuş uçuyordu. Başkaca bir ses yoktu.

Yavru kurt ise yatağında dönüp duruyordu. Bir ara kaldırdı başını yastıktan, etrafına bakındı. Her yer karanlıktı. Her şey susmuştu. Tekrar koyarken başını yastığa, “Şimdiye kadar çoktan uykuda olmam gerekirdi...” dedi. Fakat ne kadar zorladıysa da kendini olmadı, bir türlü dalamadı. Bayan Karga'nın:

“İşte çocuklar, anlatacağım bu masal iki ayaklılarla ilgili. Geçmişimizde onların döktükleri kan var. Biliyorsunuz masal da olsa anlatılanlar, her zaman içinde gerçekten bir parça var. Ama bu kadarı yeter şimdilik. Yarın devam ederiz. Birazdan zil çalacak...” dediği

anda çalan son ders zili, öğretmene soru sormasına engel olmuştu. Merakını giderememiş olmanın sıkıntısı okuldan sonra da devam etmiş, yemekte babasının verdiği yarım yamalak cevaplar onu tatmin etmemişti.

“Bir an önce sabah olsa keşke...” dedi fısıltıyla. Bayan Karga'nın anlattıklarının tek bir kelimesi bile çıkmıyordu aklından.

“Yani şimdi iki ayaklılarla ilgili anlatılanlar gerçek mi? Uf! Çatlayacağım meraktan!”

Sonra annesinin sözlerini hatırladı. “Bak tatlım, zamanın akmasını istiyorsan, seni çağıran uykuya kulak verip, bırakmalısın kendini kollarına. Sonra bir bakarsın ki gün doğmuş bile.”

Gözlerini yumdu. Tekrar açtığında gerçekten de sabah olmuştu. Tıpkı annesinin söylediği gibi.

O sabah diğer sabahlardan farklı olarak annesi seslenmeden giyinmiş, kahvaltısını mırın kırın etmeden yapmış ve okula her zamankinden erken gitmişti.

Sınıftaydı şimdi. Öğretmeni Bayan Karga, o tatlı sesiyle, anlatmaya başlamıştı bile.

“Çok çok eskiden ben, annem, onun annesi, hatta onun da annesi doğmadan önce, çok çok uzak bir yerde...”

Arka sıralardan, “Ne kadar uzak?” dedi biri.

Bayan Karga, “Gökyüzündeki yıldızlar kadar uzak...” diye cevap verdi.

“Öyleyse o kadar da uzak değilmiş...” dedi bir diğeri. Gülüştü diğerleri.

Yavru kurt söylendi. Zaten sabahı zor etmişti. Sussalardı ya biraz! Dinleselerdi ya!

“Evet...” dedi Bayan Karga ve kaldığı yerden devam etti anlatmaya:

Yıldızlar kadar uzak bu yerde, güçlü, sert bakışlı, kalın ve korkunç sesli, uzun sivri dişli, parlak tüylü, sarı gözlü bir kurt yaşarmış. Onu görenler kaçacak delik ararmış. “Aman bulaşmayalım, fena yapar sonra bizi!” der, uzak dururlarmış ondan. Oysa bizim kurdun kimseyle dövüşmeye niyeti yokmuş. Korkanlar boş yere korkuyormuş anlayacağınız. Bizim kurt, diğerlerinin ondan korktuklarından habersiz bütün bir günü ağaçların altına devrilip okuyarak geçirirmiş. Okumadığı

zamanlarda da gözlerini nehre diker derin derin düşünürmüş. Onu bu halde yakalayıp ne yaptığını soranlara, “Merak ettiğim sorulara cevap arıyorum, düşünmek şu dünyada yapılabilecek en iyi şey...” dermiş.

Yine bir gün dalmış nehre bakarken, en iyi dostu kır kurdu koşarak gelmiş yanına. Nefes nefeseymiş. Konuşmak için bir süre beklemesi gerekmiş. Sonra toparlamış kendini.

“Çabuk koş yetiş...” demiş bir solukta.

Bizim kurt şaşırılmış kır kurduñun bu telaşına.

“Ne oldu dostum söylesene?” diye sormuş.

“Anlatacak zaman yok, koş hemen, gidince görürsün.”

Kır kurdu önde o arkada başlamışlar koşmaya. Mağaraların önüne varınca, yavaşlamışlar. İşte o an gri kurt çetesini görmüş bizim kurt. Kendi sürüsünden kurtlar da oradaymış. Birbirlerine hırlayıp duruyorlarmış. Her an bir kavga çıkabilirmiş. Herkes hazırlıklıymış. Bizim kurt, “Niçin gelmişler buraya?” diye sormuş.

O zamana kadar soluklanıp kendine gelmiş olan kır kurdu cevap vermiş:

“Avlanma alanının yeniden belirlenmesini istiyorlar. Kendilerine bırakılan alanda avlanacak bir şey bulamıyorlarmış. Bizim bölgemiz daha genişmiş. ‘Siz rahat rahat karnınızı doyururken biz aç mı kalacağız? Ya sınırları yeniden belirleyelim ya da savaş çıkar aramızda!’ diyorlar.”

“Liderimiz ne diyor bu işe?” diye sormuş bizim kurt.

“Hangi lider? Biliyorsun liderimiz öldü. Sürümüz başsız. Yeni lider için de henüz seçim yapılmadı...” demiş kır kurdu.

“Doğru ya unutmşum. Peki beni neden çağırdın?”

“Senden başka kim çözebilir bu sorunu?”

“Kim çözerse çözsün. Sürünün işlerine karışmak istemiyorum.”

“İyi de ya savaş çıkarsa?” diye sormuş kır kurdu.

Bizim kurt, bir savaş çıkması halinde olacakları düşünmüş bir süre. Ölenler, yaralananlar. Saldırıları için hep tetikte durmalar. Hep bir korku ve hep bir gerginlik.

“Yo, katlanılır şey değil bu...” demiş kendi kendine.

“Bir şey mi dedin?” diye sormuş kır kurdu.

“Ben bir konuşayım gri kurtlarla diyordum. Bakalım uzlaşabilecek miyiz bu konuda?”

“Yaşa! Sana da bu yakışırdı!” demiş kır kurdu heyecanla.

“Ya! Ne demezsin? İstemesem de bulaşmak işlere, gelip beni buluyor yine de...” demiş bizim kurt.

Sonra da gidip konuşmuş gri kurtların lideriyle uzun uzun. Sonra çizmişler yeniden sınırları birlikte. İtiraz edenler olmuş kendi sürüsünden. “Niçin vazgeçiyoruz haklarımızdan?” deyip sızlanmışlar. Bizim kurt:

“Arkadaşlar ya anlaşacaktık ya da savaşı göze alacaktık. Savaş açlık ve gözyaşından başka ne verebilir bize? Neticede onlar da kurt, bizim türümüzden. En erdemli davranış paylaşmaktı yiyeceğimizi...” demiş.

Düşününce diğerleri de hak vermişler ona. Böylece kapanmış bu konu da.

Dedim ya bizim kurt lideri de-
ğilmiş sürünün fakat istese en iyi
lider o olabilirmiş. Sadece biri-
lerine ne yapması gerekti-
ğini söylemekten hoşlan-
mazmış. Başkaları yerine
düşünmek istemezmiş.
“Herkesin aklı kendi-
ne...” dermiş. Söylene-
ni yapmak daha çok
işine gelirmiş. Çünkü
bu en kolayımış. Se-
çimler yapılacağı zaman

adaylığını bile koymamış. Halbuki arkadaşları, özellikle de
kır kurdu ne çok ısrar etmiş. “En layık kişi sensin bu işe...”
demişler ama söz dinletememişler. En sonunda seçim
günü gelmiş dayanmış. Kurtlar oy kullanmak için toplan-
mışlar. Adayların seçim konuşması yapmasını beklemiş-
ler. Cılız ve içi boş konuşmalar yapmış adaylar. Geçmişin
kıran kırana geçen seçimlerini, vaatlerle dolu konuşmalarını
hatırlamış kurtlar. Şaşkınlarmış. “Yaptığını beğendin
mi şimdi?” der gibi kederle bakmışlar bizim kurda.

E! Ne yapsın kurtlar? Olmayınca istedikleri gibi güç-
lü, akıllı bir aday, istemeye istemeye birini seçmişler
kendilerine kral. Böylece liderlik koltuğuna tereyağın-
dan kıl çeker gibi rahatça oturmuş sürünün en becerik-
siz kurdu.

Fakat lider seçilen bu beceriksiz kurtta bir alım, bir çalım, bir hava... Gören de zanneder ki bileğinin hakkıyla gelmiş bu makama. İşin acıklı yanı ama gerçekten acıklı, liderliği hak ettiğine kendinden başka kimsenin inanmıyor olmasımı. İnanmasalar da lider olmuş artık o bir kere. Sözü dinlenecek mecburen her yerde. Bizim kurda gelince, o sadece gülermiş bu budalanın haline içten içe.

“Nasıl yani? Haddini bildirmez miymiş bu kendini bilmeze?” diye sordu Bayan Karga’ya yavru kurt.

“Neden bildirsin? Kendisi istedi böyle olmasını. Seçilmesine göz yummadı mı? Hatta bir gün kır kurduna, ‘Oh be, bir enayi bulundu bu makama, artık rahat bira-

kırlar beni. Sürünün gündelik işleriyle uğraşamam ben. Okuyacak kitaplarım, düşünecek konularım var. Yani işim çok...' demiş. Memnunmuş halinden anlayacağınız...' dedi Bayan Karga.

“Amma da bencilmiş ya!” dedi arka sıralardan biri.

“Sinirimi bozdu şu kurt...” dedi onun hemen yanındaki.

“Ama böyle düşündüğü halde ne zaman işi düşse yardım edermiş lidere...” dedi Bayan Karga.

“Ne yaparmış ki?” dedi başka biri, alaycıydı sesi.

Bayan Karga anlatmaya devam etti: